

Γράφει ο **Σπύρος Κοντομάρης**

Η Αριστερά για μια ακόμη φορά δεν έπεισε εκλογικά. Παρότι στήριξε τα Κινήματα της προηγούμενης περιόδου, δεν τα εκπροσωπεί. Παρότι δεν ψήφισε το 3ο Μνημόνιο, αυτό δεν επιβραβεύτηκε στην κάλπη. Θα μου πείτε δεν πειράζει, από αύριο όλοι μαζί στο κίνημα. Θα σας απαντήσω ότι η απάντηση αυτή είναι εκτός θέματος και αντιστοιχεί σε κόμματα που δεν κατεβαίνουν στις εκλογές.

Εκτός θέματος είναι και οι αναλύσεις των αποτελεσμάτων που αποδίδουν έμμεσα την εκλογική αποτυχία της Αριστεράς στη νοημοσύνη των ψηφοφόρων. Όλων των ψηφοφόρων εκτός από αυτούς μας ψηφίζουν. Αυτοί είναι κατά κανόνα οι μόνοι έξυπνοι.

Σήμα κατατεθέν η φράση «ανάχωμα εγκλωβισμού ενός μέρους της αγανάκτησης σε ανώδυνα κανάλια». Προεξέχοντος του ΚΚΕ [1], που βλέπει όλα τα άλλα κόμματα ως αντι-ΚΚΕ κόμματα, με μόνο στόχο να παρασύρουν το λαό στο στραβό το δρόμο, στα κακόφημα στενά των «εδώ και τώρα» διεκδικήσεων.

Στο υπερήλικο σύνδρομο εκλογικής καταδίωξης του ΚΚΕ προσχώρησε άρον-άρον και το 28ήμερο «βρέφος» της ΛΕ. «Μας πολέμησαν με επιθέσεις κάτω από τη μέση» [2] (ποιες αλήθεια ;), «πανηγυρίζουν οι Ν.Υ. Times» [3] (άρα ενδεχομένως μας έβγαλε εκτός βουλής η Αμερικάνικη Πρεσβεία;), «με το σύνολο σχεδόν των μέσων ενημέρωσης εχθρικά τοποθετημένα απέναντί μας» [4] (υπήρχε πάνελ από το οποίο να λείψατε;). Εξηγήσεις δηλαδή ακόμα πιο πέρα από το ξερό το κεφάλι του ψηφοφόρου, πέρα από το νουάρ, πέρα και από το φίξιον.

Η ψήφος σε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ χαρακτηρίζεται εγκλωβισμός, πολιτική ομηρία, η ψήφος στο ΣΥΡΙΖΑ εξαπάτηση, αυταπάτη, η ψήφος στη ΧΑ φασιστική, στο Ποτάμι και το Λεβέντη απολίτικη. Ποιος φταίει λοιπόν που η Αριστερά καταψηφίστηκε και τα μνημονιακά κόμματα κατέλαβαν

το 95% των εδρών ; Όλοι εκτός από εμάς, φταίει το εκλογικό σύστημα, φταίει η αποχή, φταίει ο Τσίπρας, φταίνε βεβαίως οι ψηφοφόροι.

Φταίνε ιδιαιτέρως οι αριστεροί ψηφοφόροι, που δεν ψήφισαν ΚΚΕ και βγήκε 3ο κόμμα η ΧΑ, που δεν ψήφισαν ΛΕ και η ΛΕ δεν έφτασε στο 3%. Φταίνε που κρατούν καθηλωμένη την ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάτω από το 1%.

Στις ίδιες τις μετεκλογικές ανακοινώσεις εκτίθενται άθελα τους και οι αιτίες για τα ποσοστά της Αριστεράς και της αποχής. Προσχηματική αυτοκριτική, διαρκής εμπειρισμός, ιδεολογικό διαζύγιο με τη μαρξιστική θεωρία και λενινιστική μέθοδο. Επικράτηση ενός αντιφατικού πλαισίου πολιτικής, που περιλαμβάνει από αγωνιστικές προσωπικές στάσεις και ατομικό ιδεολογικό ερασιτεχνισμό, μέχρι γραφειοκρατικό αυτισμό και πολιτικές καριέρες.

Και ποιος είσαι εσύ -θα μου πείτε- που ασκείς τέτοια κριτική στο ιστορικό ΚΚΕ και τη ΛΕ, με στόχο να βγάλεις λάδι την ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Θα σας απαντήσω ότι πρώτον, η κριτική δεν είναι δική μου, αλλά κλεμμένη από την τεράστια ιστορική εμπειρία που υπάρχει διαθέσιμη στις χιλιάδες διαφορετικές μαρξιστικές αναγνώσεις και απόπειρες, και δεύτερον, ότι για την δική μας την καμπούρα η κριτική είναι -ως οφείλει- ακόμα πιο αυστηρή.

Εκλογές και Κόμματα

Ας θυμηθούμε λοιπόν αρχικά ότι αστική δημοκρατία σημαίνει εκλογές και εκλογές σημαίνει κόμματα. Τα κόμματα στην αστική δημοκρατία είναι πολύ λιγότερο, κύκλοι θεωρητικής συζήτησης, μεταξύ ρευμάτων προσωπικοτήτων και παραδόσεων, και πολύ περισσότερο, φορείς διαμεσολάβησης και εκπροσώπησης κοινωνικών συμφερόντων. Συμφερόντων, προσδοκιών και επιδιώξεων [5]. Όχι μόνο των θεμελιωδών τάξεων του κυρίαρχου τρόπου παραγωγής, αλλά και των ενδιάμεσων τάξεων αυτού, αλλά και των τάξεων των υπολοίπων τρόπων παραγωγής [6].

Δεν υφίσταται λοιπόν ούτε γι αστείο η διάκριση μεταξύ «συμβιβασμένης ηγεσίας» και «σε επαναστατική ασφυξία βάσης» που χρησιμοποιείται συλλήβδην για τα κόμματα της Αριστεράς. Πρόκειται για αυθαίρετη κατασκευή που ανασύρεται από τους δήθεν ανήξερους και απατημένους. Όταν ο πραγματικός ταξικός προσανατολισμός των κομμάτων αναδύεται μέσα από το σύννεφο του βερμπαλισμού, τότε όλοι πέφτουν από τα σύννεφα.

Η υπογραφή της συμφωνίας της 13ης Ιουλίου από τον Τσίπρα, χαρακτηρίζεται από τους μέχρι πρότινος κομματικούς του συγκάτοικους ως προδοσία, ως κάτι το εντελώς ξένο και

διαφορετικό με την ως τότε κυβερνητική πορεία του ΣΥΡΙΖΑ και τις προεκλογικές του δεσμεύσεις. Μια πορεία που οι πίπτοντες από τα νέφη, υπερασπιζόταν σθεναρά απέναντι σε κάθε αριστερή κριτική, παρά τον σαφέστατο προσανατολισμό της προς την 13η Ιουλίου. Πίπτοντες και ανιστάμενοι.

Δεν υπάρχει πιο υποκριτική δικαιολογία για τα ποσοστά της Αριστεράς από την δήθεν κωλοτούμπα Τσίπρα. Κωλοτούμπα θα υφίστατο εάν Τσίπρας και ΣΥΡΙΖΑ, ΣΥΡΙΖΑ και Τσίπρας είχαν μια αμετάκλητη κατεύθυνση, υπέρ των λαϊκών στρωμάτων και της εργατική τάξης. Τέτοιο πράγμα όμως δεν υπήρξε.

Μήπως φταίει ότι βάλαμε πολύ ψηλά τον πήχη, πιο ψηλά από το επίπεδο της «λαϊκής συνείδησης» ;

Το να λέμε λιγότερα από όσα (δήθεν)πιστεύουμε, προκειμένου να μην τρομάξουμε τους ψηφοφόρους ή το να αναφερόμαστε πανκοινωνικά και πανταξικά στο «Λαό, τους εργαζόμενους και τη Χώρα», είναι μια τακτική που ενδείκνυται για σοσιαλφιλελεύθερες απόπειρες καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, όχι όμως για αριστερά κόμματα.

Πρώτον, διότι όποτε η Αριστερά αντί να επιδιώξει «ν' ανεβάσει» το επίπεδο συνείδησης του κόσμου, «κατέβηκε» η ίδια για να πάρει τους ψήφους, ποτέ δεν κέρδισε. Αντιθέτως, παραχώρησε έδαφος στην μετατόπιση του συσχετισμού από την Αριστερά προς το Κέντρο, δηλαδή την συγκαλυμμένη Δεξιά, παρακαλώντας για ένα συμβιβασμό Κεφαλαίου-Εργασίας. Ένα συμβιβασμό δηλαδή μεταξύ αυτού που παράγει και αυτού που του κλέβει την παραγωγή. Μεταξύ κηφήνα και εργάτη. Και μετά φταίει ο εργάτης που δεν την ψηφίζει.

Δεύτερον, γιατί όσο δεν αναφερόμαστε προνομιακά στον φορέα της ιστορικής αλλαγής, την εργατική τάξη, αλλά αναφερόμαστε προς αυτή ισότιμα με τα μεσοστρώματα και τους μικροαστούς, από φόβο μην δεν μας ψηφίσει ο φούρναρης της γειτονιάς μας, δεν θα κερδίζουμε ούτε τα μεσοστρώματα. Καθώς υπάρχουν άλλα κόμματα της αστικής διαχείρισης που γνωρίζουν αυτό το σπορ πολύ καλύτερα από μας. Το σπορ της πρόσδεσης των μεσοστρωμάτων στην ηγεμονία του Κεφαλαίου. Κόμματα που πείθουν τους μικροαστούς ότι το ιδιαίτερο συμφέρον του Κεφαλαίου ταυτίζεται με το κοινό συμφέρον. Αυτά έχουν το ΕΣΠΑ, εμείς όχι.

Πώς όμως να απευθυνθούμε προνομιακά στην εργατική τάξη και στην πολιτική εξουσία της, χωρίς το Κόμμα της, δηλαδή χωρίς τον πολιτικό φορέα του επιστημονικού σοσιαλισμού, τον φορέα που με επιστημονικό τρόπο θα μελετήσει και θα προκαλέσει την ιστορική αλλαγή;

Πώς θα απευθυνθούμε στην καθοριστική σύγχρονη εργατική τάξη, χωρίς να συγκροτήσουμε το οργανωμένο πολιτικό υποκείμενο με ακριβώς αυτή την αποστολή ;

Εκτός βέβαια και αν θεωρούμε ότι το αντικαπιταλιστικό μέτωπο συνιστά απογείωση και ότι υπάρχουν περιθώρια να βελτιώσουμε τη ζωή μας μέσα στα πλαίσια του Μνημονίου, της ΕΕ και του €, οπότε καλά θα κάνουμε να ψηφίσουμε Τσίπρα. Αν το Μνημόνιο δύναται να μετασχηματιστεί προς το καλύτερο, τότε οκ έχουμε κάνει λάθος.

Εργολάβοι της κοινωνικής προσδοκίας της εκδίκησης

Σε αντίθεση λοιπόν με τα αριστερά κόμματα, κοιτάχτε πόσο εύκολα παίρνουν ψήφους τα σημερινά μη αριστερά ή συστημικά ή μνημονιακά κόμματα. Με μια λέξη κάνοντας αντιπολίτευση στον εαυτό τους και εκφράζοντας κοινωνικά συμφέροντα και κοινωνικές προσδοκίες, στην εποχή των Μνημονίων.

Το Ποτάμι φερ' ειπείν και ο Λεβέντης εκφράζουν το τέλος όλου του Δημοσίου, κάνοντας σημαία την απόλυση του Δημοσίου Υπαλλήλου, τον οποίο ο κοσμάκης θεωρεί υπεύθυνο που δεν παίρνει το παιδί του στον παιδικό σταθμό, ενώ παίρνει του γείτονα, που δεν του δίνει την άδεια για την καφετέρια, το σήμα για το ΚΤΕΟ, που τον βλέπει να σχολάει νωρίτερα, που μπήκε με μέσο χωρίς πτυχίο κ.ο.κ. Και ταυτόχρονα κάνοντας σημαία την κατάργηση κάθε δαπάνης υπέρ του Δημοσίου συμφέροντος και του κοινωνικού κράτους, δημόσιες δαπάνες που «συνεπάγονται» κατάχρηση, υπεξαίρεση και μίζες, αφού βρίσκονται στην δικαιοδοσία δημοσίων υπαλλήλων.

Μα υπάρχει κόσμος που δίνει βάση σε τέτοιες λογικές και δεν βλέπει την προφανή σκοπιμότητα της πλήρους ιδιωτικοποίησης; Υπάρχει και θα υπάρξει μέχρι η Αριστερά να πάρει πιο καθαρά θέση απέναντι σε κάθε πολιτική μπίζνα, αντί να σκεπάζει με τον μανδύα της πολιτικής δίωξης, κάθε ανεξαιρέτως, έστω και για λίγα λεπτά, κάποτε μέλος της.

Ένας απ' όλους του γιατρούς του Νοσοκομείου να παίρνει φακελάκι, είναι αρκετό για αυτά τα κόμματα να χτίσουν την πολιτική τους δημαγωγία, προσωποποιώντας στον επίορκο τις δικές τους πολιτικές ευθύνες, και μηδενίζοντας όλους τους άλλους γιατρούς που εργάζονται μέχρι λιποθυμίας, σε συνεχόμενες 24ωρες υπερωρίες τις οποίες πληρώνονται πενιχρά μετά από κανένα 18μηνο.

Τον υφέρποντα φασισμό των Ποταμολεβέντηδων (Τζήμερων, Μένουμμευρώπιδων) ξεπερνά επί το λαϊκότερον η ΧΑ του «να ξεβρομίσει ο τόπος», «να φύγουν οι κλέφτες», «να απολυθούν οι

τεμπέληδες», εντάσσοντας όμως στις κοινωνικές προσδοκίες που καλλιεργεί, όχι μόνο το τέλος του Δημοσίου, αλλά και το τέλος της Πολιτικής και της Δημοκρατίας, αφού «αυτές μονοπωλούνται από τη γενιά του Πολυτεχνείου», το «Λαλιώτη», τη «Δαμανάκη», τους «αριστερούς με δεξιά τσέπη». Και δώστου αναφορές στον «ανεπάγγελτο» Τσίπρα, τον «εκατομμυριούχο» Υπουργό του, τον τάδε ή τον δείνα πρώην πασόκο και νυν συριζαίο συνδικαλιστή-δήμαρχο-εργολάβο-μεγαλοκαταθέτη, πρώην μέλος της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ και νυν τραπεζίτη.

Μπορεί για μας οι ΣΥΡΙΖΑ, ΔΗΜΑΡ, ΠΑΣΟΚ να μην είναι αριστερά, αλλά για τη ΧΕ είναι! Είναι η αριστερά που τη βολεύει να υποδεικνύει ως συστημικότερη της ίδιας. Γιατί βεβαίως αυτή η «αριστερά» ποτέ δεν θα αναδείξει τη βιομηχανία επερωτήσεων της ΧΑ υπέρ των εφοπλιστών [7], ίσως γιατί ενίοτε κάνει τα ίδια [8].

Όσο εμετικές και αν είναι όλες αυτές οι φασιστικές γενικεύσεις, και οι γκεμπελισμοί που έφτασαν στο σημείο να ταυτίζουν τον Ρίζο Ρίζο των 7ψήφιων καταθέσεων με την Κούνεβα (αριστερός συνδικαλιστής ο μεν, αριστερή συνδικαλίστρια και η δε) δεν σημαίνει ότι δεν βρίσκουν ευήκοα ώτα. Βρίσκουν όλο και περισσότερα μετά από κάθε χαριεντισμό του Τσίπρα με τη Μέρκελ, τον Κλίντον και τους παπάδες.

Εάν π.χ. δεν μιλήσει η Αριστερά για τον διορισμό του συζύγου της Δούρου σαν πρόεδρο στην ΕΥΔΑΠ, θα το κάνει η ΧΑ, και θα πάρει όχι μόνο ψήφους, αλλά και στήριξη. Γιατί καλλιεργεί την κοινωνική προσδοκία της εκδίκησης σε στρώματα φτωχά και εργατικά, που δεν έχουνε «το μέσον» να κερδίσουν ούτε ένα δεύτερο πιάτο φαί στο συσσίτιο του αρχιφασίστα Μητροπολίτη της περιοχής. Δεν το καταγγέλλεις γιατί ήλπιζες να πας Εσύ πρόεδρος στην ΕΥΔΑΠ ή γιατί το θεωρείς συζήτηση καφενείου ; συγνώμη αλλά έχασες.

Δεν έχει σημασία αν η ΧΑ έχει δίκιο. Άδικο έχει. Αλλά στην πολιτική δεν κερδίζει αυτός που έχει δίκιο, κερδίζει η μια από τις δυο θεμελιώδεις τάξεις που καταφέρνει να διασπάσει την απέναντι της και που καταφέρνει να βάλει τις ενδιάμεσες τάξεις κάτω από την ηγεμονία της.

Και η ΧΑ αυτή τη δουλειά του Κεφαλαίου την διεκπεραιώνει περίφημα. Διασπά την εργατική τάξη κάνοντας τον έλληνα πειραιώτη άνεργο της Ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης να πιστέψει ότι δεν φταίει ο Λάτσης για τους 4 νεκρούς στα ΕΛΠΕ, φταίει ο φτηνός μετανάστης, ο πουλημένος συνδικαλιστής, ο αντιφασίστας τραγουδιστής, ο αριστερός φοιτητής, ο ομοφυλόφιλος. Για να προσεγγίσουμε και ένα συγκεκριμένο εκλογικό αποτέλεσμα, εκεί που Κεφάλαιο και ΧΑ δίνουν τα ρέστα τους είναι στις Σκουριές. Διασπούν

την εργατική τάξη με συντριπτικό τρόπο στους μεταλλωρύχους και στο περιβαλλοντικό κίνημα, κατεβάζουν 700 στη συγκέντρωση της ΓΣΕΕ, εκλέγουν και βουλευτή. Οι εργάτες στα Μεταλλεία θέλουν τις δουλειές τους, οι εργαζόμενοι στον τουρισμό το ίδιο. Για το μαύρο ξεροκόμματο που τους πετά το Κεφάλαιο σκοτώνονται και μεταξύ τους.

Εκεί χτυπά ο σφυγμός του φασισμού, για όσους αναρωτιέστε γιατί δεν εκτοξεύθηκε πανελλαδικά η ΧΑ με την εισροή προσφύγων τον τελευταίο μήνα πριν τις εκλογές, παρότι για 5η συνεχόμενη εκλογή βγαίνει 3η δύναμη.

Αστικά κόμματα και αποχή

Πάμε τώρα σε ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ που λίγο πολύ επιτρέψτε μου να τα τοποθετώ στο ίδιο στρατόπεδο. Αναγνωρίζοντας ότι στο καθεστώς των μνημονίων η «σοσιαλδημοκρατία» είναι η διπλωματία με την οποία το Κεφάλαιο προετοιμάζει τον πόλεμο τον οποίο εντέλει εκτελεί με τη Δεξιά. Θα μου πείτε είναι ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ με τη ΝΔ; Θα σας απαντήσω πως ίδιες δεν είναι ούτε όλες οι μερίδες του Κεφαλαίου, διαφοροποιούνται στον τρόπο και την ένταση της εκμετάλλευσης, παραμένουν όμως Κεφάλαιο.

Τα κόμματα αυτά επιλέγονται από το Κεφάλαιο ως φορείς υλοποίησης της πολιτικής του, αλλά ψηφίζονται καταφανώς και από τα μεσαία στρώματα, που μπορούν επιτέλους να προσλάβουν υπάλληλο με 2 €/ώρα για να μοιράζουν φυλλάδια στα φανάρια (αυτό παρεμπιπτόντως το έκαναν στις τελευταίες εκλογές και αριστερά κόμματα), κάποια τμήματα μισθωτών, αγροτών και συνταξιούχων, που αν και έχουν υποστεί μεγάλες ζημιές, αισθάνονται ότι ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ μπορούν να τους εξασφαλίσουν μια θέση στα όρια της επιβίωσης.

Ψηφίζονται όμως και από ένα τμήμα της εργατικής τάξης που πιστεύει στην χρησιμότητα του να της κλέψουν 99 αντί για 100 ή να τις το κλέψουν δυο μήνες αργότερα. Το ότι ήταν η πρώτη ίσως εκλογική περίοδος χωρίς υποσχέσεις για κάτι που «θα δώσουμε», δεν σημαίνει ότι έλειψαν οι υποσχέσεις για κάτι που «θα το κάνουμε λίγο καλύτερο από όσο κακό το ψηφίσαμε».

Δεν ψηφίζουν όμως όλοι με το μη χειρόν βέλτιστον.

Υπάρχει ένα μεγάλο τμήμα της κοινωνίας, ειδικά στη νεολαία [9], αποκλεισμένο από κάθε κρατική δομή, το οποίο θεωρεί ότι η ψήφος του δεν έχει αντίκρισμα. Δεν εργάζεται, δεν σπουδάζει, δεν εντάσσεται πουθενά. Είτε λοιπόν δεν αναγνωρίζει σε κάποια πολιτική δύναμη

τη δυνατότητα να προχωρήσει σε μια ευρύτερη κοινωνική αλλαγή, είτε δεν αναγνωρίζει γενικώς στην ψήφο καμιά τέτοια δυνατότητα. Τούτη η εκλογική αποχή δεν είναι γενικώς αδιαφορία, είναι απόρριψη στο συγκεκριμένο, αλλιώς επιστρέφουμε στα περί νοημοσύνης των ψηφοφόρων.

Ποιοι και γιατί ψήφισαν Αριστερά

Το ΚΚΕ έχει χτίσει πετραδάκι-πετραδάκι μια εκλογική βάση εντοπισμένη κυρίως στην παραδοσιακή μικροαστική τάξη (αυτοαπασχολούμενοι τεχνίτες, μικροί βιοτέχνες κλπ) τμήμα της εργατικής τάξης, της νεολαίας, των ανέργων, των αγροτών, καθώς και πολιτικά καύσιμα μιας προηγούμενης περιόδου που οφείλονται κυρίως στην μετωπική γραμμή που ανέπτυξε στο 15ο συνέδριο -και ύστερα αναθεώρησε- τότε που την «έπεφτε» στην Πρεσβεία, αντί να κάνει αλυσίδες μπροστά στη Βουλή.

Το παρατεταμένο φράγμα στην εκλογική του επιρροή οφείλεται σε δυο λόγους. Στο ότι συνήθως δεν κάνει μέτωπο πουθενά και με κανέναν. Και στο ότι αντιλαμβάνεται κάθε λαϊκή αντίσταση στην οποία δεν συμμετέχει, ως τυχοδιωκτική και όχι σαν όξυνση της ταξικής πάλης.

Η ΛΕ, στο μικρό διάστημα της πολιτικής της ύπαρξης, δεν πρέπει να κριθεί ως πολιτική συνεργασία (που δεν ήταν), αλλά ως κόμμα του Αρ. Ρεύματος (που ήταν), όπως ακριβώς κατέθεσε το ψηφοδέλτιο της στο Πρωτοδικείο (και μάλιστα με επικεφαλή τον Πρόεδρο [10] της Παναγιώτη Λαφαζάνη). Το κόλπο ήταν πολύ απλό, προϋπέθετε όμως την είσοδο στη Βουλή. Πώς φτιάχτηκε ο ΣΥΡΙΖΑ; Με οικοδεσπότη το ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ και φιλοξενούμενους τους υπόλοιπους. Πώς φτιάχτηκε η ΛΕ; Με οικοδεσπότη το Αρ. Ρεύμα και φιλοξενούμενους τους υπόλοιπους.

Τη μη είσοδο της ΛΕ στη Βουλή (που προφανώς ενέχει αρνητικό πρόσημο) τη χρεώνονται λοιπόν οι πρώην Υπουργοί, Γενικοί Γραμματείς και Φαρισαίοι του Τσίπρα (έτσι κι αλλιώς αυτοί ήταν σε εκλόγιμες θέσεις). Που δεν έκαναν και ούτε πρόκειται να κάνουν την παραμικρή αυτοκριτική, για το πόσο έκαναν την πάπια στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, πολύ πριν αρχίσει να σκίζει τα Μνημόνια, και για την «δεν τη λες και αριστερή» πάγια στάση τους στο εργατικό κίνημα. Δεν είναι φυσικά όλος ο κόσμος και το δυναμικό της ΛΕ για πέταμα, τουναντίον. Όπως επίσης δεν είναι για πέταμα και όλος ο κόσμος που έφυγε από τον ΣΥΡΙΖΑ. Κυρίως δε, το πιο αληθινό τμήμα της αριστερής διαφωνίας του ΣΥΡΙΖΑ -η Νεολαία- που ελάχιστα προσέγγισε τη ΛΕ ή με μεγάλες επιφυλάξεις [11].

Τέλος δυο λόγια για μας.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αφού παρέλυσε επί ένα χρόνο (και βάλε) στο ζήτημα της συνεργασίας με τη ΜΑΡΣ (που κατά τα 4/5 ήταν ΑΝΤΑΡΣΥΑ) τελικά η ΜΑΡΣ διαλύθηκε όταν το θεωρητικά πιο αριστερό κομμάτι των 4/5 επέλεξε να προσχωρήσει στη ΛΕ, ενώ σύντροφοι από το θεωρητικά λιγότερο αριστερό κομμάτι ανακοίνωσαν στήριξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ **[12]**, και με το Σχέδιο Β **[13]** εκτός ψηφοδελτίων της ΛΕ, στα οποία τελικά συμμετείχαν μόνο η πλειοψηφία της ΑΡΑΝ και η Παρέμβαση, ούτε καν όλη η ΜΑΡΣ δηλαδή.

Είναι αλήθεια ότι μετά την αποχώρηση των συντρόφων της ΑΡΑΝ, μέρος του δυναμικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εμφανίστηκε έντονα προβληματισμένο και μπήκε στην εκλογική μάχη πολύ νωθρά και καθυστερημένα. Ταυτόχρονα όμως η εξέλιξη αυτή ήταν καθοριστική για ένα σημαντικό τμήμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που είχε αποστασιοποιηθεί λόγω της εσωστρέφειας, ώστε να επανέλθει και να υπερβάλλει εαυτόν για να καλύψει τη διαφορά. Και την κάλυψε.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά τα χίλια της κουσούρια, πήρε την ιστορικής σημασίας απόφαση να μην ενσωματωθεί στη ΛΕ και διαμέσου αυτής στο επίσημο πολιτικό σύστημα. Σεβόμενη την κινηματική της αξιοπρέπεια, αποφάσισε ορθώς να μην γίνει η ουρά, της επί τριακονταετίας ουράς του Παναγόπουλου, στο Προεδρείο της ΓΣΕΕ και αυτό εκτιμήθηκε τόσο από κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ, είτε πήγε, είτε δεν πήγε στη ΛΕ, όπως και από κόσμο του ΚΚΕ. Κόσμο που ακόμα αναρωτιέται πως στο καλό επιτυγχάνεται η διάσωση της ενότητας του ΜΕΤΑ, ως πολιτική γέφυρα ΣΥΡΙΖΑ-ΛΕ.

Φυσικά μιλάμε για εκτίμηση και όχι για υπερψήφιση, γιατί τη μάχη της ψήφου η ΑΝΤΑΡΣΥΑ την έδωσε κυρίως με τις δυνάμεις αυτού που εγώ διαισθητικά λέω «βαθύ ΕΑΑΚ», δηλαδή του κόσμου της πολιτικοποίησης στην δύσκολη δεκαετία του '90, χωρίς ατελείωτες ακαδημαϊκές διακοπές, με αποδεδειγμένο πολιτικό τσαγανό και με καλά κατανοημένη τη λογική του «οικοδομώ», αντί να «σερφάρω πολιτικά στο κύμα».

Θα μας πουν βέβαια ορισμένοι, από την άνεση της απόστασης που τους χωρίζει με την πραγματική πολιτική, ότι για μια ακόμη φορά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ φέρθηκε σεχταριστικά. Σεχταριστικά γιατί «το τράβηξε με το θέμα της ΕΕ και με το θέμα της επιμονής σε εκλογική συνεργασία αντί για προσχώρηση» και άλλα τέτοια νόστιμα, όπως γλαφυρά η προεκλογική ανακοίνωση του Ξεκινήματος -εκ των συναποτελούντων της ΛΕ- αναφέρει : «...η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη στιγμή που διαλύεται ο ΣΥΡΙΖΑ, αντί να δυναμώσει, περνά νέα κρίση και μαζική διάσπαση..» **[14]**.

Να το επαναλάβουμε λοιπόν στους εκόντες-άκοντες άνευ ακοής, ότι η ΛΕ έβαζε - τουλάχιστον στα λόγια- το θέμα του νομίσιματος μπροστά από το θέμα της εξόδου από την ΕΕ, δηλαδή την οικονομία μπροστά από την κοινωνία και τις παραγωγικές δυνάμεις μπροστά από τις παραγωγικές σχέσεις. Και είναι αυτό σοβαρό ; Είναι το πιο σοβαρό. Είναι τόσο σοβαρό, όσο να μην σε πειράζει η 20η Φλεβάρη και τα 47σέλιδα Βαρουφάκη αν πρόκειται να σου κόψει νόμισμα ο Πούτιν. Είναι τόσο σοβαρό ώστε η ΕΕ να δολοφονεί την εργατική τάξη, το Λαό και τα παιδιά της Συρίας και εσύ να σφυρίζεις κλέφτικα.

Μια μη οριστική ήττα

Σε αυτή την ιστορική φάση, η ήττα της Αριστεράς είναι βέβαια καθαρή, όχι μόνο στις εκλογές, αλλά στην κακή κατάσταση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά προσέξτε δεν είναι μια ήττα πάνω στο καθοριστικό πολιτικό ζήτημα.

Δεν έχουμε δηλαδή την ήττα ενός αριστερού κόμματος που έχει συνδεθεί με την σύγχρονη εργατική τάξη και βαράει μετωπικά το Κεφάλαιο μαζί με άλλες κοινωνικές (νεολαία, μεσοστρώματα, άνεργοι) ή πολιτικές (αριστερή σοσιαλδημοκρατία, ρεφορμιστικά κόμματα) δυνάμεις. Έχουμε την ήττα μιας αριστεράς που είτε παρεμβαίνει θολά, αντιμνημονιακά, διαταξικά και πανκοινωνικά, είτε ακόμα και σαν σχήμα του κοινωνικού χώρου και όχι βέβαια στα πρότυπα της κομμουνιστικής τακτικής ή της μαρξιστικής επιστήμης. Και αφού δεν έχουμε ηττηθεί στο καθοριστικό πολιτικό ζήτημα, δεν έχουμε ηττηθεί ακόμα οριστικά.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αν θέλει να γίνει κάτι περισσότερο από την «πιο τίμια ψήφο» (ας μην την υποτιμάμε καθόλου αυτή τη διάσταση), πρέπει να περάσει από δυο μεγάλους κάβους, ένα κοινωνικό και ένα πολιτικό.

Ο πρώτος κάβος, τα μνημόνια θα εφαρμόζονται, η επίθεση θα κλιμακώνεται, ο κόσμος θα υποφέρει και η Αριστερά θα δυσκολεύεται να συντονιστεί κινηματικά στα στοιχειώδη. Οι μαχόμενες συνδικαλιστικές και κοινωνικές δυνάμεις μέσα στο ΚΚΕ, τη ΛΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα μάχονται για τα πολιτικά αιτήματα του κινήματος και πιο πολύ για το εξής ένα. Τη σχέση της Ελλάδας με τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς. Ανάμεσα στο «πρώτα ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός και μετά έξω από ΕΕ», το «δημοψήφισμα για την ΕΕ» και το «έξω τώρα από την ΕΕ» υπάρχει απόσταση. Όμως αυτή η ουσιαστική πολιτική διαφορά δεν πρέπει να αποτελέσει εμπόδιο και προϋπόθεση για τη μάχη στο κοινωνικό μέτωπο. Υπάρχουν αντικειμενικά οι Δευτερεύουσες αντιθέσεις (μεροκάματα, κοινωνικό κράτος κλπ), που πρέπει και μπορούν να οξυνθούν, χωρίς να υποκαθιστούν, αλλά φέρνοντας μπροστά τις Κυρίαρχες.

Ο δεύτερος κάβος αφορά τη συζήτηση για το πολιτικό μέτωπο, που κινδυνεύει να ευτελιστεί ως ένα ακόμα προξενικό μεταξύ ΛΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, χωρίς κοινωνική αναφορά και με ακροατήριο -στην καλύτερη περίπτωση- τους συνέδρους της 3ης συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το Πολιτικό Μέτωπο δεν είναι πολιτικό deal, έχει κατεύθυνση ηγεμονική και κατεύθυνση ηγεμονευόμενη. Θες η κατεύθυνση σου να ηγεμονεύει, έχε το Κόμμα. Δε θες, μείνε όπως είσαι. Το Κόμμα όχι ως γραφειοκρατικοποίηση της υφιστάμενης κατάστασης. Το Κόμμα ως βαθύτερη συζήτηση, βαθύτερη συμφωνία, βαθύτερη δέσμευση στην πολιτική υλοποίηση, βαθύτερη συντροφικότητα.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ λοιπόν καλείται σε δυο καθήκοντα ταυτόχρονα, που το καθένα από μόνο του είναι τεράστιο. Να συγκροτηθεί σε πολιτικό υποκείμενο. Και να αναλάβει κοινωνικές και κινηματικές πρωτοβουλίες ενάντια στο 3ο μνημόνιο.

Το στοίχημα είναι στις επόμενες Πλατείες και στο επόμενο ΟΧΙ, να είμαστε πιο έτοιμοι. Να έχουμε αφήσει πίσω μας άπαξ δια παντός, τους αυτόκλητους ηγέτες, τους παράγοντες, τις τάσεις και τα εσώψυχα της Αριστεράς. Να καταλήξουμε συλλογικά και οργανωμένα, ποια είναι σήμερα η σύγχρονη εργατική τάξη (με την έννοια της καθοριστικής τάξης στον κυρίαρχο τρόπο παραγωγής), πως είναι δυνατό να συμβάλλουμε στη χειραφέτησή της, με ποια ταχτική και με ποιες συμμαχίες. Να έχουμε γίνει λίγο περισσότερο πολιτικά και πρακτικά χρήσιμοι για τους χιλιάδες ανώνυμους συναγωνιστές μας της κοινωνικής αξιοπρέπειας, της αντίστασης στον κανιβαλισμό.

Αυτούς που ακυρώνουν καθημερινά στην πράξη το There Is No Alternative, αυτούς που ξέρουν ποιος πεινάει στη γειτονιά τους, αυτούς που 9 μήνες μάζευαν τρόφιμα και ρούχα για τα παιδιά των απεργών στη Χαλυβουργία, αυτούς που λειτουργούν τα κοινωνικά ιατρεία και παντοπωλεία, αυτούς που αγκαλιάζουν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, αυτούς που έπλεναν το Σύνταγμα με μπουκαλάκια νερό για να καθαρίσει από τα δακρυγόνα, αυτούς που με τη λεπίδα της ΕΕ στην καρωτίδα ψήφισαν ΟΧΙ, αυτούς που τις Κυριακές κλείνουν τα μαγαζιά στην Ερμού, αυτούς που βάζουν στη θέση του απολυμένου, του άνεργου, του ανασφάλιστου τον εαυτό τους, αυτούς που στέκονται όρθιοι μπροστά στη ΧΑ και τον κοινωνικό φασισμό.

Μια ολόκληρη γενιά ανθρώπων είμαστε καταδικασμένοι από τους κανόνες των καπιταλιστικών κρίσεων να καταστραφούμε. Την ίδια στιγμή ένα αντικαπιταλιστικό ρεύμα τέκνο της αλληλεγγύης και της κοινωνικής αξιοπρέπειας μπορεί να συγκροτηθεί και να δώσει εκτός από μάχες, ελπίδα και προοπτική. Τίποτα λιγότερο δεν μας αντιστοιχεί.

- [1] [Ανακοίνωση της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ για το αποτέλεσμα των βουλευτικών εκλογών της 20ης Σεπτεμβρη](#)
- [2] [Δηλώσεις Λαφαζάνη - Κωνσταντοπούλου για το εκλογικό αποτέλεσμα](#)
- [3] http://iskra.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=22176:nyt&catid=81:kivernisi&Itemid=198
- [4] [Ανακοίνωση του πολιτικού συμβουλίου της Λαϊκής Ενότητας για το εκλογικό αποτέλεσμα και την επόμενη μέρα](#)
- [5] [Τα κριτήρια της ψήφου στις εκλογές της 20ης Σεπτεμβρίου 2015](#)
- [6] [ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΜΕΣΑΙΕΣ ΤΑΞΕΙΣ: ΤΑΞΙΚΗ ΘΕΣΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ](#)
- [7] [η Χρυσή Αυγή είχε στήσει βιομηχανία επερωτήσεων υπέρ των εφοπλιστών](#)
- [8] [N. Μπογιόπουλος: Κι αυτό “πρώτη φορά αριστερό”;...](#)
- [9] [Δημοψήφισμα 2015: Η ακτινογραφία των ψηφοφόρων του «ΟΧΙ»](#)
- [10] <http://laiki-enotita.gr/rss/item/447-synantisi-se-ouzeri>
- [11] [Μια γενιά ψάχνει να φτιάξει τη δική της ποίηση](#)
- [12] [Δήλωση στήριξης της ANΤΑΡΣΥΑ](#)
- [13] [Τάσος Σταυρόπουλος, Κάποιες σκέψεις για τις εκλογές](#)
- [14] [Ανακοίνωση “Ξεκινήματος” για τις εκλογές](#)